

***The Academy of Management
and Administration in Opole***

TRENDS IN THE DEVELOPMENT OF INTERNATIONAL TOURISM IN THE CURRENT CONTEXT OF GLOBALIZATION

Opole 2020

The Academy of Management and Administration in Opole

**TRENDS IN THE DEVELOPMENT OF
INTERNATIONAL TOURISM
IN THE CURRENT CONTEXT OF
GLOBALIZATION**

Collective Scientific Monograph

Edited by Jadwiga Ratajczak

Victoria Tsypko

Opole 2020

ISBN 978 – 83 – 66567 – 07 – 8

Trends in the development of international tourism in the current context of globalization. Editors: Jadwiga Ratajczak, Victoriia Tsypko. *Collective Scientific Monograph*. Opole: The Academy of Management and Administration in Opole, 2020; ISBN 978-83-66567-07-8; pp. 215, illus., tabs., bibls.

Editorial Office:

The Academy of Management and Administration in Opole
18 Niedziałkowskiego str., 45-085 Opole, Poland,
tel. 77 402-19-00/01
E-mail: info@poczta.wszia.opole.pl

Reviewers:

Tadeusz Pokusa – Professor WSZiA, Ph. D, the Academy of Management and Administration in Opole
Nadiya Dubrovina – Ph. D in Economic Sciences, Associate Professor, School of Economics and Management in Public Administration in Bratislava (Slovakia)

Editorial Board:

Victoriia Tsypko – D. Sc. in Pedagogical Sciences, Professor, National Transport University (Ukraine), **Jadwiga Ratajczak** – Ph. D, the Academy of Management and Administration in Opole, **Marian Duczmal** – D. Sc., Professor, the Academy of Management and Administration in Opole, **Volodymyr Vasylchuk** – D. Sc. in Historical Sciences, Professor, Kyiv National Linguistic University (Ukraine), **Wojciech Duczmal** – Ph. D, the Academy of Management and Administration in Opole, **Nataliia Ivasyshyna** – Ph. D in Economic Sciences, Associate Professor, National Transport University (Ukraine), **Slawomir Sliwa** – Ph. D, the Academy of Management and Administration in Opole, **Józef Kaczmarek** – Magister, the Academy of Management and Administration in Opole, **Alina Pylchenko** – Assistant of the Department of Tourism, National Transport University (Ukraine), **Filip Pokusa** – Magister, the Academy of Management and Administration in Opole

Publishing House:

The Academy of Management and Administration in Opole
18 Niedziałkowskiego str., 45-085 Opole, Poland,
tel. 77 402-19-00/01

Authors are responsible for content of the materials.

© Authors of articles, 2020
© Publishing House WSZiA, 2020

TABLE OF CONTENTS

Preface	5
Section 1. Theoretical and methodological principles of tourismology	7
1.1. Covid-19: the challenge of the tourism phenomenon in the globalization conditions.....	7
1.2. Tourist features of Germany.....	20
1.3. Current trends and priorities for the global tourist services market development.....	30
1.4. Theoretical foundations of the concept of tourism practices.....	38
1.5. Communicative competence as the most important component of professional training of tourism professionals.....	44
1.6. Modernization of professional tourism education in higher educational institutions of Ukraine in the context of world globalization.....	52
1.7. Socio-cultural features of foreign intercultural training of specialists in tourism industry (German as the second foreign language).....	59
1.8. Theoretical and methodological understanding religious in modern tourismology.....	66
Section 2. Features of development of tourist industry in Ukraine and in the world	
2.1. Logistics of hotel and restaurant services in tourism.....	74
2.2. The impact of Covid-19 on the tourism industry.....	84
2.3. Marketing strategy development of tourism sector in the regions of Ukraine.....	91

2.4.	Corporate system of internet marketing on hotel business entities.....	102
2.5.	Prospects for green tourism development.....	110
2.6.	Influence of tourism on formation of positive international image of Ukraine.....	119
2.7.	Development peculiarities of ecological tourism in Kryvyi Rih.....	129
2.8.	Organization of tourist activity in Ukraine.....	139
 Section 3. Tourist product as a complex of tourist services		145
3.1.	The role of information and communication technologies in the tourist business.....	145
3.2.	Current development trends of raw-smoked sausages in the context of gastronomic tourism.....	153
3.3.	The evolution of tourism on the Korean peninsula.....	159
3.4.	Dynamics and tendencies of development of recreational and tourist resources of France.....	166
3.5.	Objects of dark tourism and them cultural and historical potential in countries of Asian region.....	177
3.6.	Georgia's tourism potential: present and development prospects.....	184
3.7.	Formation and use of funds for the innovation activities of enterprises.....	189
3.8.	Investigated mechanism's of maintenance of economic safety of the enterprises of tourist sphere.....	195
 Annotation		206
 About the authors		213

3.5. Objects of dark tourism and them cultural and historical potential in countries of Asian region

Об'єкти темного туризму та їх культурно-історичний потенціал у країнах Азійського регіону

Серед багатьох видів туризму, що отримали розвиток у сучасному світі, певне місце посідає і так званий темний туризм – вид пізнавального туризму, який передбачає відвідування місць, пов'язаних зі смертю та стражданням людей.

Сам вираз «dark tourism», або «темний туризм», вперше було вжито в журналі «International Journal of Heritage Studies» у 1996 році. Однак широко відомим це поняття стало після публікації у 2000 році професорами Шотландського Університету в Глазго Малкольмом Фоулі та Джоном Ленноном книги «Чорний туризм» («Dark Tourism») [1, с.41]. Описуючи «темний туризм», останні використали в якості прикладу «Музей шостого поверху» в американському місті Даллас, пов'язаного зі смертю президента Дж.Кеннеді [2, с.187-188]. Окрім терміну «темний туризм» набуло поширення і поняття «танатотуризму» (давньогрецьке Θάνατος, «смерть»), яке запровадив професор туристичного маркетингу Страклайдського університету (Глазго, Шотландія) Ентоні В. Сітон [3, с.23-24].

Безумовно, що однією з найкращих частин світу для розвитку «темного» туризму є Європа. Багата історія цього регіону, яку неможливо уявити без низки кривавих воєн (в тому числі і двох світових), залишили по собі багату «спадщину». Саме остання і вабить до себе цінителів «темного» туризму [4].

Про те і у азійських країнах є об'єкти, достойні уваги. Значна частина останніх зосереджується у Китайській Народній Республіці, Державі Японії, Республіці Кореї та Королівстві Камбоджа.

Китайська Народна Республіка.

Значний масив пам'яток китайської старовини розташований у місті Нанкіні – «південній столиці» Китаю. Культурно-історична спадщина представлена тут такими перлинами як храм Фуцзімья, гробниця Мінсяолін, мавзолей Сунь Ятсена, Президентський палац та інші.

Проте серед пам'ятників минулого є і меморіал, що пов'язаний з однією з найбільш трагічних подій у багатовіковій історії міста – «Нанкінською різаниною». У 1937 р. Нанкін було окуповано японськими військами, що учинили жорстоку розправу з його жителями. Дослідники цього питання вже протягом десятиліть навіть не можуть вказати приблизну чисельність загиблих (за різними оцінками вона коливається від 200 до 300 тис. чоловік). Японські історики не заперечують факт масових вбивств повністю але, в той же час, запекло дискутують про кількість жертв (найменша оцінка, яку пропонують деякі з них, – 10 тис. чоловік) [5, с.53; 6, с.14].

Основних винуватців цього злочину було засуджено до страти ще у далекому 1948 р. Токійським трибуналом та Нанкінським трибуналом по військовим злочинам. У 1995 р. прем'єр-міністр Японії Томііті Мураяма та імператор Акіхіто уперше виразили співчуття народам Азії у зв'язку з діями Японії під час Другої світової війни. У квітні 2005 р. виступаючи на Азійсько-Африканському саміті в Джакарті японський прем'єр Коїдзумі заявив, що Японія як і раніше переживає почуття пекучого сорому за агресію і колоніальне правління в Азії і «ці почуття народ Японії приречений назавжди носити у своєму серці»[5, с. 54; 6, с.14]. Але при цьому Нанкінська різанина залишається каменем спотикання у відносинах двох країн.

Увічнення пам'яті про «Нанкінську різанину» сталося у 1985 році. Меморіальний зал жертв японської окупації в Нанкіні було зведено недалеко від місця, де були поховані тисячі тіл, що називається «ямою з десяти тисяч трупів». У 1995 році він був розширений і реконструйований. Меморіал демонструє історичні записи і предмети, використовує архітектуру, скульптури та відео, щоб проілюструвати, що сталося під час трагічних подій у місті. Меморіальний комплекс складається з трьох основних частин: вуличних експонатів, укритих останків загиблих жителів та зали історичних документів [7; 8, с. 9].

Ще одним свідомством жакливиx злочинів японських військових на території Китаю є музей «Руїни загону 731». Розташований він у місті Харбіні на місці секретного військового об'єкту японської армії, де у роки Другої світової війни розроблялася і випробовувалася біологічна зброя, а піддослідними для цих досліджень стали тисячі живих людей різних національностей [9, с.231].

Про діяльність загону розповідають шість тематичних експозицій музею, що розташовані в хронологічному порядку. Експонатами для них слугують медичні прилади для проведення операцій над тваринами і людьми, кайдани, клітини для утримання і розведення мишей, бомби і багато іншого. До цієї ж категорії відносяться документи, в яких зафіксовані результати експериментів [9, с.232].

Широко використовується такий засіб відтворення історичної реальності, як інсталяції, що наочно ілюструють хід тих або інших експериментів. Найбільш яскравими з них є інсталяції експерименту в газовій камері, дослідів по обмороженню і зараженню бактеріями чуми. Візуальний матеріал супроводжується аудіо та відеоматеріалами [9, с.233].

Основною метою діяльності музею є не тільки знайомство із жахливими сторінками історії японської окупації Китаю, але і формуванні національної свідомості та патріотизму самих китайців. «Сприймаючи музей як «пам'ятник ганьбі китайської нації», люди приходять до висновку про те, що Китай повинен стати сильною державою і «більше нікому не давати себе кривдити», а китайський народ, маючи перед собою гіркий досвід минулого, повинен наполегливо працювати на благо своєї батьківщини, щоби «не повторювати своїх помилок і забезпечити мир та процвітання у майбутньому» [9, с.235].

Держава Японія.

Друга світова війна стала однією з найтрагічніших подій у новітній японській історії. Однак пам'ять про неї у Японії «не стала ні основою для героїчного міфу, як це сталося у Росії, ні для наративу національного покаяння, що пропрацювало у Німеччині» [6, с.12]. Відповідальність за військові злочини поклали на мілітаристів, які «узурпували владу». Імператор Хірохіто, як і увесь японський народ у цілому, визнаються непричетними до цих подій. «Японське суспільство вибрало, швидше, умовчання і рух вперед не оглядаючись на травматичне минуле» [6, с.13].

Про те є подія, що і сьогодні викликає болісні спогади у японців – атомне бомбардування міст Хіросіми та Нагасакі. На згадку про ці трагічні події в кожному з них відкриті меморіальні комплекси.

Меморіальний парк миру у Хіросімі знаходиться в самому центрі міста. «Серцем» самого парку є Меморіал загиблим від атомного бомбардування. На південь від нього знаходиться Меморіальний музей миру, а на північ – Атомний купол [10].

Меморіал загиблим має вигляд арки з каменю у стилі японських глиняних фігурокханіва. Метою його створення, як вказано у письмовому поясненні, стало щире бажання знову відбудувати Хіросіму, перше місто, знищене атомною бомбою, в якості «Міста миру» [10].

У 1950 р. на території парку було відкрито Меморіальний музей світу. У музеї зібрані речі загиблих та інші свідчення атомного вибуху. У східному крилі музею показана Хіросіма до і після вибуху, хід війни і обставини, які привели до бомбардування, а також описані зусилля жителів Хіросіми, спрямовані на повну ліквідацію ядерної зброї [10].

Атомний купол являє собою колишню будівлю виставкового центру торгового-промислової палати Хіросіми. У 1945 році вона використовувалася як адміністративний офіс. Епіцентр вибуху був усього лише в 160 метрах від неї, що призвело до обвалення майже усіх стін. У якості нагадування про страшні наслідки атомного бомбардування будівлю (точніше, її руїни) було внесене до списку Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО у 1996 році [10].

Серед пам'ятників, що розташовані на території парку, особливо один відрізняється своєю трагічністю та душевним болем. Його ще називають «Могила тисячі журавлів» або «Пам'ятник Садако». Присвячений він дівчинці Сасаки Садако, яка у дворічному віці пережила атомне бомбардування. Через 10 років у неї виявили лейкемію. Сасаки 8 місяців боролася з хворобою, але потім померла. Дівчинка вірила, що якщо скласти тисячу паперових журавлів, то можна одужати, і зробила більше 1300 журавлів з обгорток ліків та інших клаптиків паперу. Однокласники Садако захотіли створити меморіал усім дітям, які стали жертвами атомного бомбардування, і почали збір коштів у багатьох школах. Пам'ятник було відкрито 5 травня 1958 року. Його відкриття було приурочене до Дня дітей [10].

Парк Миру у Нагасакі відомий своєю 10-метровою Статуєю Миру роботи скульптора Китамура Сейбої, що була встановлена у 1955 р. Права рука статуї піднята вгору, як би вказуючи на бомбу, що падає, а ліва простягнута горизонтально і символізує мир та прощення. Одна нога підібгана

в медитативній позі – закликає думати і самоудосконалюватися. Інша нога стоїть – готова до активної боротьби за мир. Щорічно 9 серпня біля монументу проходить церемонія, на якій мер міста зачитує Декларацію миру у всьому світі. У південній частині парку у серпні 1969 було збудовано фонтан. На його табличці (на прикладі 9-річної дівчинки) описана доля людей, які пили заражену воду і отримали в результаті променевої хвороби [11].

У 1978 році було прийнято рішення про установку символів миру по обох сторонах парку. Скульптури були подаровані містами-побратимами і різними країнами. Серед скульптур і подарунків від СРСР – статуя МИР, встановлена в парку в 1985 році (скульптор Михайло Анікушин) [11].

Республіка Корея.

Достойним об'єктом уваги у цій країні є в'язниця-музей Содемун, що розташована в одному з 25 районів південнокорейської столиці Сеулу – Содемунгу [12].

З моменту свого заснування у 1908 році і до 1923 року в'язниця неодноразово розширювалася. Спочатку вона була розрахована на 500 чоловік, але в 1923 році чисельність її «населення» сягнула вже 3 тис. У 1936 році було побудовано окремий корпус слідчого ізолятора. Після того, як в 1945 році Корея стала незалежною, в'язниця продовжувала функціонувати аж до 1987 року, а потім була закрита [12;13].

За деякими даними, у її стінах за весь час побувало близько 40 тис. чоловік, а більше 400 з них тут і померли [12;13].

Шість місяців просидів у тюрмі майбутній президент Республіки Корея Лі Мен Бак. Пізніше він згадував: «У в'язниці я став оптимістом. До цього я думав, що життя моє нестерпне, що це просто життя «на дні». Я думав, що відчай ніколи мене не залишить. Але коли я потрапив до в'язниці, я зрозумів, що песимізм і оптимізм – відносні речі. Той, хто знаходиться внизу, і постійно порівнює себе з тими, хто вище нього, – песиміст. А той, хто вважає своє становище високим в порівнянні з багатьма іншими, – оптиміст» [14].

У 1992 році історичний музей в'язниці Содемун став частиною парку Незалежності. Туристи можуть відвідати великий виставковий зал, сторожову вежу, підвал. На другому поверсі музею діють виставки, які розкажуть про національний опір, про історію тюрми та життя ув'язнених. Надзвичайно сильне враження справляє камера, де проводилися тортури. На території парку Незалежності, де знаходиться музей, знаходиться Арка Незалежності, пам'ятник, присвячений загиблим патріотам [12; 13].

Ще одне місце, що відвідується туристами, пов'язане із подіями, які увійшли до історії під назвою «Інцидент 4.3».

3 квітня 1948 року на острові Чеджудо, найбільшому острові Південної Кореї, 350 партизан з місцевого відділення Трудової партії Південної Кореї розпочали активні військові дії проти місцевої поліції та правих організації. 15 серпня 1948 р. була заснована Республіка Корея, а вже через три місяці її уряд розпочав широкомасштабну програму по придушенню повстання. Між листопадом 1948 і квітнем 1949 озброєнні підрозділи уряду Південної Кореї по боротьбі із повстанцями здійснили те, що спостерігачі із США називали у той

час «програмою масової різанини» проти населення острова Чеджудо. Кровопролиття було масштабним і тривалим. Від 10 до 20 відсотків трьохсот тисячного населення острова було знищено в результаті бойових дій. І ще тисячі людей були вимушені рятуватися втечею до Японії [15].

Сьогодні острів є об'єктом відвідувань туристів. Як зауважив науковий співробітник Корейського фонду в Університету Торонто Брендан Райт «Автобуси возять відвідувачів у «похмурі тури» по острову – так замогильне життя цієї жахливої історії тепер є неспокійним сусідом із жвавою туристичною індустрією» [15].

Королівство Камбоджа.

Значна частина об'єктів «темного туризму» відносяться до періоду 1975-1979 р. Саме у ці роки в країні панував режим «червоних кхмерів», які прийшли до влади на чолі з Пол Потом. Камбоджі було нав'язано курс на побудову «аграрного соціалізму», що обернувся геноцидом проти власного народу. Особливо постраждала інтелігенція: на початку 1979 р. в живих залишилася ледь чверть всіх шкільних вчителів, 9 судій; загинуло 90 відсотків придворних музикантів та танцюристів; з 550 лікарів вижило 48 [16, с.169]. За різними оцінками, було знищено від 1 до 3 млн. жителів країни; близько 510 тис. втекли до сусіднього Таїланду, а 100 тис. шукали порятунку у прикордонних районах з В'єтнамом [16, с.169; 17, с.106]. Наслідки тих жахливих років країна відчуває і сьогодні.

Одним із свідoctв расової нетерпимості та планомірного знищення «зайвих» людей є музей-в'язниця Тоул Сленг, що розмістився в приміщенні колишньої школи. Стараннями режиму «червоних кхмерів» він був перетворений у в'язницю безпеки S-21. Начальником тюрми був колишній вчитель математики, який став полпотівським генералом – Кханг Кек Йю. Тюрма мала 3 підрозділи: політичний відділ, спеціальний відділ для тортур і вбивств та карцерний відділ. Штат обслуговуючого персоналу формувався з підлітків, що відбирались із родин самих ув'язнених [18, с.420]. Після годин, днів та місяців катувань (у т.ч. водою, електричним струмом, голодом та побиттям) ув'язнені зізнавались у таємній діяльності за підтримки Американського Центрального Розвідувального Управління (ЦРУ) і Радянського Комітету Державної Безпеки (КДБ). Недарма у своїх «настановах» персоналу в'язниці Кханг Кек Йю вказував: «Не зізнався. Катуйте його! Вдарте його в обличчя. Ви маєте чинити тотальний тиск. Побийте їх усіх до смерті. Розірвіть їх на шматки» [16, с.163, 170].

В стінах тюрми були винищені понад 17 тис. камбоджійців. Згідно свідчень очевидців та тюремних документів до 300 ув'язнених щоночі вивозилися за межі S-21 і страчувалися у спеціальних місцях [16, с.170]. Лише сімом вдалося врятуватися – їх не встигли знищити, коли в 1979 році до Пномпеню входили в'єтнамські війська. 14 могил останніх жертв можна побачити у внутрішньому дворі музею [19].

Експозиція музею розрахована на людей із міцними нервами: стіни приміщень в'язниці від підлоги до стелі вкриті світлинами жертв кривавого терору, багато з яких зроблені до і після тортур та експериментів. Також тут

можна дізнатися про зародження і розвиток руху червоних кхмерів за архівними документами і фотографіями та подивитися фільм із розповіддю про злочини [19].

Система в'язниць у країні доповнювалася місцями масових вбивств – так званими Полями смерті. Найвідомішими у цьому жахливому переліку є Поле смерті Чоенг Ек, що розташоване в 15 км на північний захід від Пномпеня. Тут було вбито і поховано в братських могилах більше 17 тис. чоловік цивільного населення, багато з яких були привезені сюди після ув'язнення і тортур у в'язниці Тоул Сленг. У центрі поля розташована 17-поверхова скляна ступа, всередині якої знаходиться 8 тис. черепів, витягнутих з братських могил [20].

Таким чином, більшість об'єктів «темного туризму» країн азійського регіону мають важливе культурно-історичне значення. Свідченням цього є те, що багато з них включені до Списку всесвітньої спадщини ЮНЕСКО.

Чисельні туристи відвідують ці місця з метою не тільки віддати данину пам'яті загиблим, але й дізнатися щось нове з історії своїх країн, побачити матеріальні артефакти минулого.

Література:

1. Копылова А. А. Мрачный туризм: к вопросу об изучении феномена / А.А. Копылова // Туризм: технологии и тренды: материалы II студенческой научно-практической конференции, Екатеринбург, 20 февраля 2016 г. – Екатеринбург : Издательство Уральского университета, 2016. – С. 40-50.
2. Stokłosa Ł., Krupa J. Tanatoturystyka – cel wyjazdów turystyczno-kulturowych, [w:] Zrównoważona turystyka szansą ochrony środowiska naturalnego, dziedzictwa kulturowego i rozwoju gospodarczego gmin Pogórza Dynowskiego, (red.) J. Krupy, Wyd. Związek Gmin Turystycznych Pogórza Dynowskiego, Dynów, 2014. – S. 185-199. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http://docplayer.pl/151958873-Tanatoturystyka-cel-wyjazdow-turystyczno-\(07.04.2020\)](http://docplayer.pl/151958873-Tanatoturystyka-cel-wyjazdow-turystyczno-(07.04.2020))
3. Ziębińska-Witek A. Turystykasmiercijakozjawiskokulturowe // „ActaHumana”. – 2013. – №1(4). – S. 23-35. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://bazhum.muzhp.pl/Acta_Humana-r2013-t-n4 (07.04.2020)
4. Сардак С.Е., Таран С.В. Потенціал «темного» туризму в країнах Європи [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.economyandsociety.in.ua/journal/19_ukr/19_2018.pdf. (12.09.2019)
5. Толстой В.И. История китайско-японских отношений в конце XIX – второй половине XX вв. как препятствие двустороннему политическому диалогу // Журнал международного права и международных отношений. – 2007. – № 3. – С.51-56.
6. Лебедева О.И. Историческая память в Японии: помнить нельзя забыть? // Восточная панорама. Актуальный бюллетень Лаборатории востоковедения ШАГИ РАНХиГС. – 2017. – № 2 (апрель-июнь). – С.10-15. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://shagi.ranepa.ru/files/anons/2017/2017_06ep2.pdf (31.03.2020).

7. Нанкинская резня или японское средневековье в XX веке. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://wwii.space//нанкинская-резня-или-японское-средне/> (01.04.2020).
8. Муравьева Д. Величие и изящество Нанкина // Мы и Китай. Ежемесячное издание о жизни за Великой стеной. – 2019. – №2 (28). – С. 6-10. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: https://app-weandchina.ru/admin/2019/28_WAC_February2019_web.pdf (30.03.2020)
9. Пономарева В.Е. Музей «Руины отряда 731»: памятник жертвам японского милитаризма // // Китай: история и современность : материалы XI международной научно-практической конференции Екатеринбург, 18–20 октября 2017 г. – Екатеринбург: Издательство Уральского университета, 2018. – С. 229-236.
10. Мемориальный парк мира в Хиросиме как символ борьбы за безъядерный мир [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://www.nippon.com/ru/features/h00141/> (05.04.2020)
11. Парк Мира Нагасаки [Электронный ресурс]. – Режим доступа: https://voyagejapan.com/attractions/kyushyu/nagasaki/park_mira_nagasaki (05.04.2020)
12. Исторический музей тюрьмы Содэмуна [Электронный ресурс]. – Режим доступа: https://www.votpusk.ru/country/dostoprим_info.asp?ID=11176. (10.09.2019)
13. Исторический музей «Тюрьма Содэмуна» – напоминание о колониальном прошлом [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://koryo-saram.ru/istoricheskij-muzej-tyurma-sodemun-napominanie-o-kolonialnom-proshlom/>. (14.09.2019)
14. Ли Мён Бак Чудес не бывает [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://docplayer.ru/32726788-Li-myon-bak-chudes-ne-byvaet.html>. (15.09.2019)
15. Райт Б. Зимняя бойня на острове Чеджудо [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://september.media/archives/2854> (01.04.2020)
16. Schlund-Vials Cathy J. Reframing Cambodia's Killing Fields: The Commemorative Limitations of Atrocity Tourism // The Subject(s) of Human Rights: Crises, Violations, and Asian/American Critique. – P.163-179 [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://www.oapen.org/download> (07.04.2020)
17. Хазиев Ш.Н. Международная судебно-экспертная помощь при расследовании преступлений режима Пол Пота в Камбодже // Теория и практика судебной экспертизы. – 2016. – № 2 (42). – С. 106-110.
18. Самолов О.Ф. Пол Пот: революционер, диктатор чи борець за щастя народу? – С.415-427 [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://vmv.kyumu.edu.ua/v/p05/ar415427.pdf> (04.04.2020)
19. Музей геноцида Тоул Сленг [Электронный ресурс]. – Режим доступа: https://tonkosti.ru/Музей_геноцида_Тоул_Сленг (04.04.2020)
20. Поля смерти ЧоенгЭк [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://tourismcambodia.ru/province_phnompenh_choengek.html (03.04.2020)

Part 3. Tourist product as a complex of tourist services

- 3.1. *Pylchenko Alina* – Assistant of the Department of Tourism.
National Transport University, Kyiv, Ukraine.
- 3.2. *Paska Maria* – D. Sc. in Veterinary Sciences. Professor.
Professor department of Hotel and Restaurant Business.
Korkuna Oryslava – Ph. D in Economic Sciences, Associate Professor.
Kyluk Oksana – Magister.
Lviv State University of Physical Culture named after I. Bobersky, Lviv, Ukraine.
- 3.3. *Kan Den Sik* – D. Sc. in Political Science. Professor.
Head of the Korean Philology Department.
Kyiv National Linguistic University, Kyiv, Ukraine.
- 3.4. *Vasylchuk Liudmyla* – Ph. D in Philology Sciences.
Assistant Professor, Head of the Foreign Languages Department.
Kyiv National Linguistic University, Kyiv, Ukraine.
- 3.5. *Orehowskyi Wadym* – D. Sc. in Historical Sciences. Professor.
Head at the Department of Social-Humanitarian Sciences and Right.
Chernivtsi Trade and Economic Institute.
Kyiv National Trade and Economic University, Chernivtsi, Ukraine.
- 3.6. *Muntian Oleksandr* – Ph. D. in Philological Sciences, Associate Professor.
Dean of the Faculty of Slavic Philology.
Kyiv National Linguistic University, Kyiv, Ukraine.
- 3.7. *Navrotska Tamara* – Ph. D in Economic Sciences. Associate Professor,
Associate Professor of Management.
National Transport University. Kyiv, Ukraine.
- 3.8. *Kuchai Oksana* – Ph. D in Economic Science, Senior Lecturer.
Senior Lecturer of Department of the History of Ukraine and Tourism
Kyiv National Linguistic University, Kyiv, Ukraine.

ISBN 978 - 83 - 66567 - 07 - 8